
de de zondagsschoolviering op de benedenverdieping ten zeerste. De ‘zaak des Heeren’ werd er door geschaad (p. 17). De familie werd weggewerkt, maar wilde zelf ook verhuizen vanwege de ongewenste aantrekkingskracht van de school op Roosje. Dankzij de slimheid van de vader behoeft geen huur betaald te worden. Hij bewees daarmee dat ‘het geslacht der schijnheilige Israëlieten’ nog niet was uitgestorven, ‘die wel de grootste onrechtvaardige daad durfden verrichtten met den onschuldigen Jezus te doen kruisigen, en die toch aarzelden om in het rechthuis van Pilatus te gaan uit vrees zich te verontreinigen’ (Johannes 18:28 [p. 38-39]).

Het verhaal over Sia (16) bevat allerlei (historische) stereotiepen. Zij spreekt koeterwaals Nederlands (p. 9). Twee van haar kinderen sterven aan de cholera. Het verdriet daarover gaat gepaard met het commentaar dat ook mensen met ‘een bruine huid en een leelijk aangezicht’ toch ‘een liefhebbend hart’ hebben (p. 5). Door haar voorbeeldig gedrag, vriendelijkheid en onderdanigheid maakte Sia, de arme onwetende Mohammedaanse vrouw, vele christenen ‘in weerwil van hare donkerbruine huid’ beschaamd (p. 8). De Javaanse mannen zijn lui en laten hun vrouwen werken. Sia’s man, aan de drank verslaafd, mishandelde zijn vrouw bovendien. Om die reden verliet zij hem met haar kinderen. De verteller toont geen begrip, maar merkt op: ‘Sia kende den waren God [nog] niet, anders had zij het wellicht niet gedaan’ (p. 5). Het ontbreken van kennis van de God die onvoorwaardelijke huwelijksstrouw vraagt, impliceert tevens het gemis van een ‘God, aan wien zij haar leed kon klagen’ en van ‘Jezus, die haar gelukkig kon maken’ (p. 9).

Verteller voor volwassenen

De rode draad in *De waarzegster* (21) is het thema ‘bekering’. De levensweg van drie bekeerden wordt beschreven. De eerste is de waarzegster. Ooit was zij een ‘zondares’ – zij bedroog als zogenaamde helderziende tegen betaling mensen in nood –, maar zij kwam tot bekering en was nadien ‘een toonbeeld van stille getrouwe godsvrucht’ (p. 23). De twee anderen zijn haar dochter en zoon, die door haar vroegtijdig overlijden al jong wees waren. Het meisje was charmant en knap van uiterlijk, maar onbetrouwbaar. Zij belandde – verhuld wordt het aangeduid – in de prostitutie en komt na verloop van jaren, vergaan tot ‘een verflenste bloem’ (p. 37), in contact met een predikant die haar trouw bezoekt. Wanneer op een keer, vlak na haar gebed ‘o God, wees mij, arme zondares, genadig!’, de schoorsteen van haar huisje instort en de brokstukken neervallen op de plaats waar kort te voren de dominee gezeten was, beschouwt zij die gebeurtenis als een boodschap tot haar gericht: ‘Heden, indien gij zijne stemme hoort, verhardt uw hart niet; maar laat u leiden!’ (Hebreeën 3:7; 4:7 [p. 43]). Zij komt